

Люба Качмарська

ЛК – Стягнули з мами з плечей хустку, зняли чоботи, а ми були всі... Ніхто в нас чобіт не мав, босі були ми. То мама моя дуже плакала. Каже, що ж я буду робить? Я не піду, ні дров не принесу, ні для дітей... Каже: - видохніть куркулєнята. І ограбили нас так у селі, шо позабирали усе в хаті що було. Ми мали такі казани, шо мама варила свиням їсти. То ті казани позабирали, порозбивали. Корова у нас була на подвір'ї одна, забрали корову і телятко забрали, щоб корови не було. Позабирали все чисто. Як мама дуже плакала, то мамі казали: - ти будеш жити. Бо моя мама дуже бідного роду. – А твій чоловік є куркуль, де він є, скажи нам? А мама кажє: - я не знаю де він є. Може мама й знала, не знаю, а мама казала що не знає. І мама плакала. То дуже маму ограбили. І як маму одчинили хату і казали виходь, то моя мама вийшла, а ми всі за нею рядочком. То моя мама дуже плакала. Ми всі коло мами тулилися. І тоді хату нашу забили вікна і двері позабивали, щоб ми не зайшли. Бо ми немаєм права жити в хаті, - ми мусим видохнути. Тоді моя мама нас повела нас до повітки. Ми в повітки були, або клуня, або сарай, щось таке... А тоді, як треба було... ніч прийшла нема де спати. Мама боялася, до сестри не поведе. Але хресна мама нас забрала у свою повітку і дала чим там прикритись і ми спали там. І ми були в хресної мами в повітці сиділи. Бо якби знали шо ми в хресної мами сидимо, то вона б була покарана.

У моїм селі, я знаю, шо мій куток там де я жила, - у нас було 22 хати. То осталося в трьох хатах люди. А в селі, я не знаю скільки, вимерло в селі. Бо як я вернулася уже до школи, то у нас було у школі 23-24, нас шестєро вирнулося. А то не було дітей. Нас шестєро вирнулося.

- А було 23? –

ЛК – 23 чи 26 нас було, а шестєро вернулося до школи.